

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **T. N. N.**, narozená dne XXX
státní příslušnost XXX
bytem XXX,
zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem v Brně, Příkop 8,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2018, č. j. MV-96810-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 15. 6. 2018, č. j. OAM-7743-33/PP-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ust. § 87b a ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu“), zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu.

2. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že při opakovaném šetření dne 26. 8. 2015 po provedení pobytové kontroly hlídka vytěžila několik sousedů, kteří žalovanou neznali. Dle žalované úkony jako „vytěžení sousedů“, probíhající při pobytových kontrolách, mají povahu vysvětlení podle ust. § 137 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a nemohou podle odst. 4 tohoto ustanovení sloužit jako důkaz. O těchto úkonech žalobkyně nebyla vyrozuměna a nebyl o nich pořízen protokol podle ust. § 18 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně nadto považuje argumentaci žalované v napadeném rozhodnutí za nezákonnou, kdy ta uvedla, že podaná vysvětlení nebyla podstatným podkladem pro rozhodnutí ve věci. Pokud tato vysvětlení nelze použít jako důkaz, nemůže jimi správní orgán argumentovat ani jako nikoliv podstatným podkladem pro rozhodnutí.
3. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že prvostupňový orgán rozhodoval na základě výsledků žalobkyně a její vnučky, které byly provedeny dne 5. 4. 2016, tedy před dobou, která více než dvanáctkrát přesahuje zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí. I další shromážděné podklady nejsou aktuální. Takový postup je v rozporu s ust. § 3 správního řádu, podle kterého správní orgán rozhoduje podle aktuálního skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Prvostupňový orgán byl ve věci žalobkyně dva roky nečinným, a přesto neprovedl žádný úkon k ověření aktuálního skutkového stavu. Posledním úkonem bylo vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 11. 7. 2016. Sama žalovaná v napadeném rozhodnutí zmiňuje, že od provedení šetření uběhlo delší období, ale má za to, že by žadatelka změnu rozhodných skutečností prokázala. S tímto žalobkyně nesouhlasí. Prvostupňový orgán nemůže přenášet odpovědnost za vlastní nečinnost a neaktuálnost zjištěných podkladů na žalobkyni. Žalobkyně proto v odvolání navrhl, aby ke zjištění aktuálního stavu žalovaná provedla jejich opakovaný výsledek, popřípadě věc vrátila prvostupňovému orgánu. Žalovaná na v odvolání uvedenou argumentaci nereagovala a její rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
4. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně konstatuje, že ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, použijí obdobně na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Z výsledku žalobkyně a její vnučky a z nového dokladu o zajištění ubytování, který byl předložen dne 18. 9. 2017, plyne, že žalobkyně i její vnučka žijí ve společné domácnosti. Vztah babička a vnučka je vztahem obdobným vztahu rodinnému, tedy se jedná o vztah ve smyslu ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu. Druhou podmínkou, kterou žalobkyně splňuje, je soužití ve společné domácnosti. Žalovaná však uvedla, že žalobkyně nesplňuje postavení rodinného příslušníka, neboť zde nejde o obdobu manželství, rodičovství či dítě manžela občana EU mladší 21 let. O žalobkyni vzhledem k jejímu věku a zdravotnímu stavu pečuje její vnučka s manželem stejným způsobem, jako děti ve společné domácnosti pečující o staré a nemocné rodiče. Jedná se tak o vztah obdobný vztahu starého rodiče a zletilého dítěte.
5. Žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU rovněž dle ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o pobytu, neboť je občanem EU vyživovaná. Žalobkyně sice pobírá starobní důchod ve Vietnamu, ten je však tak nízký, že bez příspěvku rodinných příslušníků a bez ubytování poskytovaného bezplatně vnučkou, by z něj nebyla schopna zajistit vlastní výživu. Správní orgán se nezabýval otázkou závislosti žalobkyně na příjmu občana EU, neboť pouze obecně uvedl, že pokud má žalobkyně jakýkoli příjem, nemůže být současně

závislou na příjmu občana EU. Rozhodnutí prvostupňového orgánu tak spočívá na nedostatku důvodů a je proto nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nezjedнала nápravu ani v napadeném rozhodnutí. Správní orgány tak pochybily, když nezohlednily konkrétní poměry žalobkyně.

6. Žalobkyně dále uvádí, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu, neboť toto ustanovení je diskriminační a v rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES (dále též „směrnice“). Status rodinného příslušníka nelze vázat na sdílení společné domácnosti s občanem EU pouze ve státě původu či ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, ale naopak v jakémkoli státě, zejména ve státě, jehož je občan EU státním příslušníkem. Evropské právo má přednost před vnitrostátními předpisy a soudní a jiné orgány jsou povinny v případě rozporu upřednostnit právo evropské. Ve věci C-106/77 Simmenthal SpA bylo upřesněno, že princip aplikační přednosti se projevuje povinností vnitrostátního soudce nebo jiného orgánu nepoužít jakékoli ustanovení vnitrostátního práva, které je v rozporu s právem Společenství. Přímý účinek směrnice umožňuje žalobkyni dovolat se jí, přestože nebyla implementována nebo byla implementována chybně. Vnitrostátní orgány by se nadto měly řídit i zásadou nepřímého účinku směrnice, tedy že její obsah musí být brán v úvahu při interpretaci vnitrostátních předpisů. Je tak proti smyslu zákona a směrnice, aby žalobkyně nebyla považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie pouze proto, že společnou domácnost s vnučkou sdílela a sdílí na území České republiky. Žalovaná nadto zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností, když stručně konstatovala, že zákon je v souladu s právem EU a nezabýval se smyslem směrnice, který vyplývá z žalobkyní citovaných rozsudků Evropského soudního dvora.
7. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání.
8. Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že dle jejího názoru byly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o žádosti. Napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky stanovené správním řádem pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná se s odvolacími námitkami vypořádala a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a spisového materiálu. Žalobu považuje za nedůvodnou.
9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť obě strany s takovým projednáním věci výslovně souhlasily. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 s. ř. s.
11. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
12. Podle ust. § 15a odst. 1 zákona o pobytu účinného do 16. 8. 2015 (ke dni podání žádosti) se *rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
 - a) *manžel,*
 - b) *rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,*
 - c) *dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a*

- d) *nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.*
13. Podle ust. § 15a odst. 2 zákona o pobytu účinného do 16. 8. 2015 *se za nezaopatřenou osobu podle odstavce 1 písm. d) považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který*
- a) *se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání,*
 - b) *se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo*
 - c) *z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.*
14. Podle ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu účinného do 16. 8. 2015 *se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že*
- a) *je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*
 - 1. *ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,*
 - 2. *je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo*
 - 3. *se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo*
 - b) *má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.*
15. Podle ust. čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice č. 2004/38/ES *aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně.*
16. *V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá, že vysvětlení podaná sousedy nemohou být podkladem pro rozhodnutí ve věci. Tato vysvětlení nelze použít jako důkaz, a správní orgán tak jimi nemůže argumentovat ani jako nikoliv podstatnými podklady pro rozhodnutí. Soud se ztotožňuje se žalobkyní, že odůvodnění rozhodnutí nelze založit pouze na předmětných vysvětleních. Podle ust. § 137 odst. 4 správního řádu nelze záznam o podání vysvětlení použít jako důkazní prostředek. Nelze už však přisvědčit žalobkyni, že je vyloučeno uvedení těchto vysvětlení v odůvodnění správního rozhodnutí. Je-li rozhodnutí opřeno o dostatek důkazů, není v rozporu se zákonem, uvede-li správní orgán v rozhodnutí pro úplnost i tato vysvětlení. Takový postup správních orgánů tedy nezakládá nezákonnost napadeného ani prvostupňového rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, což soud blíže rozvádí ve druhém žalobním bodu. První žalobní bod soud shledal nedůvodným.*
17. *Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že správní rozhodnutí jsou založena na neaktuálních podkladech a nesouhlasí s postupem žalované, která přenáší důkazní břemeno*

na žalobkyni, když je povinností správních orgánů dostatečně zjistit skutečný a aktuální stav věci. K tomuto bodu soud předně konstatuje, že v dané věci se jedná o řízení o žádosti, kdy břemeno tvrzení a důkazní tíží žadatele, nikoliv správní orgán. Lze jistě přisvědčit, že ani správní orgán nemůže být v řízení o žádosti zcela nečinný, ale v daném případě žalobkyně mylně přenáší veškeré důkazní břemeno na správní orgány. V řízení o žádosti o přechodný pobyt dle ust. § 15a zákona o pobytu bylo povinností žalobkyně tvrdit skutečnosti, podle kterých splňuje kritéria pro vyhovění podané žádosti a tyto skutečnosti musí také hodnověrným způsobem (jak je výslovně uvedeno v odstavci 3 tohoto ustanovení) prokázat. Z průběhu správního řízení vyplývá, že žalobkyně podala předmětnou žádost dne 1. 6. 2015 a dne 12. 6. 2015 byla správním orgánem vyzvána k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení dokladu prokazujícího postavení rodinného příslušníka dle ust. § 15a zákona o pobytu. Mezi daty 14. 8. 2015 a 31. 8. 2015 byly provedeny celkem tři pobytové kontroly, při nichž nebyla žalobkyně, ani její vnučka na adrese hlášeného pobytu zastižena. Dne 13. 10. 2015 pak byla žalobkyně opakovaně vyzvána k odstranění vad žádosti – prokázání, že je rodinným příslušníkem občana EU – a byla poučena o následcích neodstranění vad žádosti. Dne 5. 4. 2016 pak byly se žalobkyní a její vnučkou sepsány protokoly o výsledku. Dne 11. 7. 2016 byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Prvostupňový orgán tak žalobkyni dal dostatek prostoru pro doložení potřebných podkladů a zjistil skutkový stav v maximální míře, jakou mu součinnost žalobkyně umožňovala. Požadavek žalobkyně na opakované provedení výsledku soud považuje za irelevantní, neboť kromě změny adresy ubytování žalobkyně netvrdila žádné nové skutečnosti a ani neuvedla, jaké novoty by měl opakovaný výsledek účastníků řízení přinést.

18. Ačkoliv lze žalobkyni přisvědčit, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno se značnou prodlevou mezi posledním úkonem směřujícím ke zjištění skutkového stavu a samotným rozhodnutím, námitka žalobkyně, že bylo rozhodováno podle neaktuálních skutkových zjištění, je zde lichá. Jak již soud uvedl výše, v dané věci se jedná o řízení o žádosti, kde břemeno tvrzení i důkazní tíží žalobkyni. Prvostupňový orgán tak neměl důvod znovu zjišťovat skutkový stav, neboť lze předpokládat, že jakoukoliv změnu okolností by oznámila žalobkyně sama, jak ostatně učinila doložením nového dokladu o zajištění ubytování až dne 18. 9. 2017. Delší časová prodleva mezi shromážděním podkladů a vydáním rozhodnutí tak v dané věci nezakládá nezákonnost rozhodnutí, neboť bylo především na žalobkyni, aby ozřejmila okolnosti, dle kterých splňuje kritéria ust. § 15a zákona o pobytu, případně oznámila změnu již správním orgánem zjištěných skutečností. Nečinnost žalobkyně v řízení zahajované na žádost tak nelze přičítat správnímu orgánu a přenášet na něj důkazní břemeno. I druhý žalobní bod je tedy nedůvodný. Pro úplnost lze dodat, že dne 20. 2. 2018 žalovaná vydala opatření proti nečinnosti prvostupňového orgánu. Žalobkyně se však mohla i dříve v průběhu správního řízení sama domáhat ochrany proti nečinnosti, případně i prostřednictvím správní žaloby.
19. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že splňuje podmínky stanovené v ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 a 2 zákona o pobytu a nadto, že bod 2 tohoto ustanovení je vůči ní diskriminační a v rozporu s evropským právem. Na úvod je třeba uvést, že žalobkyni nelze zařadit pod rodinné příslušníky dle ust. § 15a odst. 1. Byť je žalobkyně přímým příbuzným ve vzestupné linii, žalobkyně neprokázala splnění navazujících podmínek v odst. 2 daného ustanovení – že je nezaopatřenou osobou podle odst. 1 písm. d). Žalobkyně je starší 26 let, tudíž aplikace ust. § 15a odst. 2 písm. a) je zde zjevně vyloučena. Ani dle ust. § 15a odst. 2 písm. b) a c) však nelze žalobkyni považovat za nezaopatřeného přímého příbuzného,

neboť tato ustanovení se vztahují pouze na osoby produktivního věku, u kterých lze předpokládat, že by vykonávaly výdělečnou činnost, ale které z důvodu úrazu, nemoci nebo dlouhodobého nepříznivého stavu tuto činnost vykonávat nemohou. Žalobkyně je však v důchodovém věku, pobírá důchod, a není zde tak předpoklad, že by vykonávala výdělečnou činnost. Důchodový věk nelze považovat za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. c) zákona.

Soud se tak zabýval tím, zda je žalobkyně rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu. Předně je zde třeba vyloučit užití ust. § 15a odst. 3 písm. b), neboť se v případě žalobkyně nejedná o vztah obdobný vztahu rodinnému, ale o příbuzenství v přímé linii. Relevantním ustanovením je tak pouze písmeno a) tohoto odstavce. Podle něj lze na cizince nahlížet jako na rodinného příslušníka EU dle ust. § 15a, pokud hodnověrným způsobem doloží, že je *příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo

3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie.

Stran ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 soud nejprve konstatuje, že toto ustanovení není diskriminační, ani v rozporu se směrnicí č. 2008/38/ES, konkrétně s článkem 3 odst. 2 písm. a). Předmětné ustanovení zákona o pobytu je s článkem 3 směrnice plně v souladu, kdy státem, v němž má být cizinec vyživován či žít ve společné domácnosti je stát odlišný od státu hostitelského (zde Česká republika). Bod 1 by tak bylo možné uplatnit pouze v případě, že by žalobkyně pobývala v zemi původu. Toto vyplývá již ze samotného jazykového výkladu směrnice: „(...) kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie (...)“. Jelikož žalobkyně nedoložila, že by se o sebe z důvodu dlouhodobého nepříznivého zdravotního stavu nemohla postarat (u výsledku uvedla, že je zcela zdravá), nelze aplikovat ani bod 3 výše citovaného ustanovení.

20. Zbývá tak posoudit, zda je žalobkyně občanem Evropské unie vyživovaná. Zde soud opětovně odkazuje na dispoziční zásadu řízení o žádosti. Žalobkyně ve správním řízení nijak neprokázala, že je občanem Evropské unie vyživována, tedy že sama nemá dostatek prostředků pro vlastní živobytí. Žalobkyně při své výpovědi dne 5. 4. 2016 uvedla, že pobírá (byť nízký) důchod ve Vietnamu, vlastní tam byt a má nějaké úspory z nájmu tohoto bytu, jinak že jí pomáhají děti. Již z tohoto výsledku lze usuzovat, že žalobkyně není zcela nemajetná a ani z něj nevyplývá, že by měla nějaké mimořádné náklady (například na léky, splátky, atd.). Nelze tak pouze na základě výsledku účastníků řízení seznat, že žalobkyně je vyživována občanem Evropské unie, ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 2, v takové míře, že by bez této podpory nemohla sama uspokojovat své životní potřeby. Nadto žalobkyně svá tvrzení nepodpořila žádnými listinnými důkazy. Jistě nelze požadovat doložení například účtenek za nákup potravin apod., ale zcela jistě by bylo možné doložit výši pobíraného důchodu, výši úspor (například výpisem z účtu) z nájmu bytu, či aktuální výši nájemného, za byt, který žalobkyně vlastní ve Vietnamu. Není povinností (ani v možnostech) správních orgánů nahrazovat důkazní břemeno ležící

na žalobkyni a zjišťovat tyto informace bez součinnosti účastníků řízení o žádosti. Soud tak uzavírá, že žalobkyně neprokázala, že je občanem Evropské unie vyživována.

21. Vzhledem ke shora uvedenému soud uvádí, že se nezabýval přímým (ani nepřímým) účinkem směrnice, neboť shledal, že není v rozporu s vnitrostátním právem a nebylo tak nutné posuzovat, která úprava má v daném případě přednost.
22. Žalobkyně neprokázala, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu a správní orgány tak nepochybily, když žádost zamítly. Napadené ani prvostupňové rozhodnutí netrpí nezákonností ani nepřezkoumatelností, neboť obě rozhodnutí jsou podrobně a srozumitelně odůvodněna. Pro úplnost soud připomíná, že v reakci na odvolání nejsou správní orgány povinny vyčerpávajícím způsobem odpovědět na každou dílčí námitku, pokud je z rozhodnutí, jako celku, jednoznačně zřejmý závěr, který je i řádně odůvodněn. Námitku nepřezkoumatelnosti tedy soud shledal nedůvodnou.
23. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. června 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu